

Sygn. akt II Ka 409/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SSO Karol Troć (spr.) SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2022 r.

sprawy **P. S.** oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012.124.tj)

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 21 marca 2022 r. sygn. akt II K 1149/19

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 409/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 21 marca 2022 r. sygn. akt II K 1149/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		P. S.	Czyn z a/o – fakt rejestracji oskarżonego w PUP jako bezrobotnego bez prawa do zasiłku - posiadanie przez oskarżonego dziecka – A. S., którego matką jest I. K.	-zaświadczenie z PUP w G. - odpis aktu urodzenia	- k. 461 - k. 462
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	-zaświadczenie z PUP w G. - odpis aktu urodzenia	Dokumenty urzędowe, niekwestionowane, choć dokument z PUP jest jedynie dowodem faktów urzędowych, a nie sytuacji majątkowej oskarżonego, który mimo braku zasiłku od lipca 2020 r. na rozprawie w styczniu 2021 r. deklarował, że pracuje dorywczo i uzyskuje dochody w wysokości ok. 2500 zł miesięcznie (k. 299v)

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	1) Obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: • obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy w sposób jednostronny, sprzeczny z doświadczeniem życiowym i zasadami prawidłowego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

rozumowania mający swój wyraz min. w bezkrytycznym uznaniu, że substancja psychotropowa w postaci amfetaminy ujawniona w moim plecaku, należała do oskarżonego i nie została mu podrzucana przez K. J., uznaniu, że w okresie poprzedzającym zdarzenie K. J. nie dokonał kradzieży pieniędzy stanowiący własność oskarżonego w kwocie 18 000 złotych, uznaniu w sposób bezkrytyczny za wiarygodne zeznań osób stanowiących najbliższą rodzinę byłej konkubiny oskarżonego I. K. oraz jej syna K. J., które były do niego negatywnie nastawione i bezpośrednio zainteresowane aby w niniejszej sprawie zapadło wobec niego niekorzystne rozstrzygnięcie.

- obraży art. 5 § 2 k.p.k. polegającej na rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wbrew dyspozycji wskazanego przepisu.

- obraży art. 624 § 1 k.p.k. polegającej na niezasadnym i naruszającym względy słuszności obciążeniu oskarżonego kosztami postępowania w niniejszej sprawie, gdzie jego sytuacja osobista, rodzinna i majątkowa, uniemożliwia mu poniesienie tak wysokich kosztów.

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na jego treści a polegający na przyjęciu, że jako oskarżony w niniejszej sprawie popełnił czyn zarzucany mu w akcie oskarżenia, podczas gdy dowody ujawnione w toku postępowania oraz ustalone w sposób prawidłowy i całościowy na ich podstawie okoliczności ocenione we wzajemnym powiązaniu nie dają najmniejszych podstaw do

	przypisania mu winy, co do postawionego mu zarzutu.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Zarzuty apelacji oskarżonego nie były trafne. Wbrew ich treści, Sąd I instancji dokonał wnikliwej, dokładnej, a przede wszystkim ostrożnej i krytycznej oceny materiału dowodowego, zauważając potencjalne pułapki, wynikające z ewentualnego zainteresowania świadków doprowadzeniem do skazania oskarżonego nawet wówczas, gdy nie popełnił on żadnego czynu zabronionego. Sąd I instancji bardzo drobiazgowo, precyzyjnie i szczegółowo odniósł się do poszczególnych dowodów, nie generalizując, że niektóre z nich zasługują na uwzględnienie bardziej niż inne – wszystkie poddał krytycznej ocenie, dostrzegając całokształt materiału dowodowego – zarówno tego dla oskarżonego niekorzystnego, jak i korzystnego i w całości go ocenił – ponownie wbrew zarzutom – przez pryzmat zasad logicznego rozumowania i doświadczenia, tak życiowego, jak i zawodowego. Sąd Rejonowy dostrzegając różnice w depozycjach poszczególnych świadków odniósł się do nich, które fragmenty na tle całokształtu materiału dowodowego znajdują logiczne osadzenie, a które ewidentnie nie są prawdziwe, i o ile było możliwe tego ustalenie – z jakich powodów. W szczególności Sąd wnikliwie odniósł się do konsekwentnie lansowanej przez oskarżonego tezy, że znalezione w jego plecaku narkotyki i przedmioty, mogące służyć do dalszego z nich korzystania, zostały tam podrzucone w celu bezpodstawnego skierowania	

przeciwko niemu postępowania karnego. Argumenty, przedstawione w tym aspekcie w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, są w ocenie Sądu odwoławczego logiczne, spójne i nie mogą ich obalić tezy apelacji, jak choćby to, że w obecności policjantów wyraził zdziwienie ujawnieniem zawartości jego rzeczy – wszak i nietrzeźwy kierowca, choć doskonale wie, w jakim stanie się znajduje, na widok wskazania alkometru potrafi teatralnie szeroko otwierać oczy w rzekomo szczerym zadziwieniu. Również zachowanie oskarżonego, który prosił policjanta o możliwość zabrania plecaka, nie musi zaskakiwać – wszak strategia ukrywania tego, co chce się ukryć, „pod latarnią”, nie jest niczym nowym, a przekonują o tym twierdzenia oskarżonego, że są tam cenne rzeczy – podczas gdy prócz wartościowych na czarnym rynku narkotyków innych rzeczywiście szczególnie cennych przedmiotów tam nie ujawniono. Sąd odniósł się przekonywująco do zmian w zeznaniach świadków, do tez o chęci zaszkodzenia oskarżonemu, do rzekomego działania z chęci zemsty – i nie sposób uznać, że dokonał w tym zakresie błędnej oceny dowodów, a w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych. Owa chęć zemsty miałyby bowiem wynikać z przeświadczenia o tym, że oskarżony uniknie odpowiedzialności za rzekome molestowanie seksualne W. J. – tymczasem w dacie czynu oraz w dacie składania przez świadków zeznań postępowanie w tym przedmiocie było w bardzo wstępnej fazie i świadkowie, rzekomo wściekli na oskarżonego w przekonaniu o prawdziwości tych zarzutów, nie mogli działać w błędnym przekonaniu,

że oskarżony bezpodstawnie uniknie odpowiedzialności. Wręcz przeciwnie – gdy oskarżony został na gorąco zatrzymany pod zarzutem molestowania seksualnego, K. J. – zwłaszcza jeśli nie miałby podstaw do przeświadczenia, że są one wymyślone, nie miał żadnego powodu, by zarówno chcieć się mścić (skoro nie było za co), ani by nie wierzyć w nieuchronność kary i nagle, ale mimo to przemyślanie i wręcz makiawelicznie podrzucać narkotyki do plecaka oskarżonego w przekonaniu, że mimo braku zawiadomienia o tym organów ścigania oskarżony zechce upomnieć się o ten plecak, i to u policjanta i dopiero tak okrężną drogą skierować przeciwko niemu postępowanie o przestępstwo, pozbywając się przy tym dość dużej ilości wartościowego, choć nielegalnego, towaru. Z tego względu w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej, krytycznej, drobiazgowej i słusznej oceny zeznań świadków, zasadnie uznając, że nie mówili oni prawdy twierdząc, że ich pierwotne, składane a vista zeznania były nieprawdziwe, wymyślone, zainspirowane chęcią nie tyle zemsty, co wymierzenia oskarżonemu „zastępczej” kary za przestępstwo na szkodę osoby bliskiej lub niechęci, wynikającej z jego nadmiernej troski o zdrowie konkubiny, ich wspólnego dziecka i prawidłowy rozwój innych osób bliskich.

Jak słusznie zauważał skarżący, prawidłowość postępowania dowodowego, tak w zakresie gromadzenia, jak i oceny dowodów, warunkuje prawidłowość ustaleń faktycznych. Oceniając pozytywnie tę pierwszą sferę aktywności Sądu I instancji należało dojść do konkluzji, że i będąca następstwem

pierwszej druga sfera także nie jest obciążona skazą nieprawidłowości. W dalszej konsekwencji – jeśli Sąd dokonał prawidłowej oceny dowodów, słusznie stwierdzając, które z nich są prawdziwe, a które i w jakiej części nie, to w sytuacji, z jaką mamy do czynienia w sprawie niniejszej, nie może być mowy o obrazie art. 5 § 2 kpk. Gdyby bowiem w sprawie nie było dowodów bezpośrednich na sprawstwo oskarżonego, bo zgromadzone i prawidłowo ocenione dowody nie wskazywałyby na wypełnienie przez oskarżonego znamion przedmiotowych czynu, mogłoby być pole do powzięcia istotnych i uzasadnionych wątpliwości co do jego sprawstwa. W sytuacji jednak, gdy tak jak w sprawie niniejszej istnieją dowody bezpośrednie – wszak to w plecaku oskarżonego i wykorzystywanych przez niego pomieszczeniach ujawniono narkotyki, a z treści dowodów, uznanych za wiarygodne wynika, że nie były one w posiadaniu osób innych niż oskarżony - nie ma żadnego marginesu swobody na snucie uprawnionych na tle materiału dowodowego rozważań, czy rzeczywiście oskarżony posiadał znalezione narkotyki. Trzeba bowiem pamiętać, że wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk, nie mogą być tylko hipotetyczne, potencjalnie możliwe – muszą w jakikolwiek sposób wynikać z materiału dowodowego, ale nie sensu largo – wyłącznie z materiału dowodowego, który zasługuje na uznanie go za wiarygodny. Oskarżony może budować nawet najbardziej nieprawdopodobne hipotezy by wykazać, że ręka, za którą go złapano, nie jest jego ręką, jednakże absurdalne tezy o wpływie np. czynników pozaziemskich nie mogą

skutkować uznaniem, że faktycznie istnieją w sprawie uzasadnione wątpliwości, których postępowanie dowodowe nie pozwoliło wykluczyć.

Za niezasadny należało również uznać zarzut dotyczący obrazy art. 624 § 1 kpk. Przepis ten pozwala sądowi na odstępstwo od zasady, że skazany winien ponieść koszty procesu, wywołane popełnionym przez niego czynem. Odstępstwo to jest możliwe w sytuacji ustalenia, że dla oskarżonego, ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów (lub gdy przemawiają za tym względy słuszności) konieczność uiszczenia tych kosztów byłaby zbyt uciążliwa. Po pierwsze, skarżący nie zakwestionował dokonanych w tym zakresie ustaleń faktycznych, a jedynie niezastosowanie przepisu proceduralnego, dającego określoną możliwość pod warunkiem dokonania niezbędnych w tym celu ustaleń faktycznych, po drugie nie wykazał owej nadmiernej uciążliwości. Oczywistym jest bowiem, że konieczność poniesienia każdego wydatku jest z zasady uciążliwa (o ile nie dotyka osoby bardzo zamożnej, dla której wydatek ten jest niezauważalny) – chodzi o uciążliwość nadmierną, „zbytnią”. Oskarżony tymczasem, podnosząc, że jest bezrobotnym bez prawa do zasiłku, zdaje się zapominać, że już w czasie trwania tego stanu deklarował na rozprawie, że pracuje, choć bez umowy i osiąga dochody na poziomie 2500 zł miesięcznie. Biorąc pod uwagę powyższe oraz jego wyuczony zawód zdaniem Sądu nie było podstaw do uznania, że obciążenie go kosztami postępowania, wywołanymi jego przestępstwem, było nieuzasadnione, bo nadmierne i nie do udźwignięcia, zwłaszcza w

perspektywie lat, w ciągu których oskarżony z obowiązku tego będzie mógł się wywiązać.

Apelację zwróconą co do winy uznaje się za apelację co do całości wyroku, w tym w zakresie kary. Skarżący w tej części nie formułował zarzutu, podnosząc jedynie w uzasadnieniu argumenty, z których wynika, że kwestionuje obciążenia finansowe – wynikające nie tylko z kosztów procesu, ale głównie z nawiązki. Oskarżony nie zakwestionował przy tym istnienia podstaw ich nałożenia, ale raczej ich słuszność czy wysokość. W ocenie Sądu odwoławczego i w tym zakresie kwestionowane orzeczenie było słuszne. Popelnienie przestępstwa godzącego z racji ilości posiadanych środków dość istotnie w zdrowie publiczne winno spotkać się z reakcją w postaci nałożenia na sprawcę ciężarów, mających na celu zniwelowanie społecznych skutków jego czynu, poprzez dostarczenie instytucjom, działającym na polu zapobiegania i zwalczania narkomanii, środków na ich statutową działalność. Mając na uwadze zakres potencjalnych skutków, powiązanych z popełnionym przez oskarżonego czynem, wysokość zasądzonej nawiązki nie może być uznana za nadmierną, dającą tym organizacjom nie tylko minimum możliwości działania, ale możliwości nadmierne, nieadekwatne czy niepotrzebne. Chwilowa sytuacja materialna oskarżonego ma w tym przedmiocie, z racji swej niestałości, pomniejsze znaczenie.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

zarzutu popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego. Całkowicie niezasadny był wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek skarżący nie przywołał, wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego czy jego obrońcę, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana